

«Simpel: stelen doé je niet»

Het Laatste Nieuws 7-3-2007

RONSE Je eigen vrouw wegens diefstal gaan aangeven bij de politie: Pascal Delcourt (33) uit Ronse heeft daar niet te lang over moeten nadenken. «Voor mij is dat heel simpel, ja», zegt hij. «Stelen mag niet. Ik zou elke dief aangeven, dus ook als het gaat om mijn eigen vrouw.» Gevolg? Delcourts madam werd maandag in Oudenaarde schuldig bevonden aan het bestelen van haar oude baas, bij wie ze poetsvrouw was en die ze voor miljoenen franken aan postzegelalbums en juwelen heeft beroofd. Toch blijft Pascal Delcourt pal achter haar staan. «Ik wéét dat ze geen kleptomane is en dat ze spijt heeft van haar gedrag.»

Annick GROBBEN & Bas DEWILDE

«Gekregen! Gekregen van mijn baas!» Catherine Nerinckx (22) wist tegenover haar man niks beters te verzinnen toen ze vorig jaar op een zonnige dag in juli van haar werk kwam met een paar fonkelende armbanden in haar handtas. Haar baas, dat was (de inmiddels overleden) ex-volksvertegenwoordiger Albert De Cordier, op wiens landgoed in Ronse ze kuisvrouw was. «Ik had geen reden om aan mijn vrouw te twifelen, dus ik geloofde haar», vertelt Pascal vanuit hun simpele rijhuisje in Ronse.

«Een maand later, in augustus, trok Catherine met ons 3-jarig dochttertje tijdelijk het huis uit omdat we ruzie hadden gekregen over mijn moeder die ook poetste bij Albert», vervolgt Pascal. «Toevallig botste ik in onze slaapkamer op een verstopt arsenaal aan vreemde spullen: nóg meer juwelen waaronder een ring met een diamant, drie antieke postzegelalbums, wijn, gegraveerde porseleinen tassen en onderzetters. Ik dacht: 'Maar dat kan ze toch niet allemaal hebben gekregen van Albert?!»

Omdat hij het ergste vreesde, trok Pascal linea recta naar de politie. Of de commissaris wilde onderzoeken of Albert geen spullen miste? «Ik ben niet van gisteren, hé. Alles bleek gestolen! Rázend was ik! Want stelen: sorry, dat doé je niet. Daar ben ik categoriek in. En dus heb ik klacht ingediend. Bijkomend vond ik het verschrikkelijk dat ze mij belogen had.»

Hoogverraad

Catherine voelde de klacht naar eigen zeggen aan als hoogverraad, maar ging gaandeweg snappen dat haar man haar «om haar bestwil» had aangegeven. Dé hamvraag: waarom ze haar baas die op het moment van de feiten liefst 92 jaar was en ook nog eens recent zijn vrouw had verloren zo in de luren heeft gelegd? «Om te overleven», zegt ze. «Pascal stempelt en heeft drie kinderen te onderhouden bij zijn vorige vrouw: zonder poetsgeld blijft er 175 euro per maand over. Albert had me in juli gezegd dat hij nog maar één poetsvrouw kon houden en dat hij voor mijn schoonmoeder had gekozen, omdat zij al het langst bij hem werkte. Ik verdiende 250 euro per week bij Albert, zag al dat geld wegvallen, raakte in paniek en heb hem daarom, in twee keer, bestolen... Vlak voor ik wist dat ik zou worden ontslagen.»

Of ze geen gewetenswroeging had? «Op het moment zelf niet. Albert leefde in luxe. Hij gaf rijkelijke recepties, stuurde mij soms naar de winkel om kaviaar. Ik weet niet eens hoe dat smaakt... Wij hebben niks, wij moeten elke maand krabben om rond te komen, kunnen vaak de rekeningen niet betalen. Ik wíst dat Albert geen boterham minder zou moeten eten.»

«Ja, maar toen de politie mij achteraf zei dat die albums 75.000 euro per stuk waard zijn, was ik toch héél blij dat Albert ze bij leven nog heeft teruggekregen», valt Pascal zijn vrouw in de rede. «Ach, ik uiteindelijk ook», zucht Catherine. «Want Albert is altijd goed voor me geweest. Moest hij me na een werkdag 42 euro betalen, dan kreeg ik 50 euro. Hij liet me vaak stoppen met werken om met hem een koffietje te drinken, hij was gewoon lief. Van de politie hoorde ik dat hij kwaad op me is geweest, omdat hij me zo had vertrouwd. Ik ben nooit sorry durven gaan zeggen en intussen is hij dood. Ik wil bij deze sorry zeggen. Dat méén ik. De wroeging is pas later gekomen.»

Vergeven

Pascal heeft zijn vrouw die terug naar huis is gekeerd vergeven. «Ze is nog altijd de vrouw die ik graag zie, omdat ik voel dat ze spijt heeft. Ze heeft één keer een stommitieit begaan: gestolen omdat ze haar werk verloor, niet om het stelen zelf. Met die uitleg heb ik vrede. Daarom is ze ook niet veroordeeld, ze kreeg opschorting van straf. Ze verdient een nieuwe kans. Stelen zal ze nooit meer doen.»

Man geeft ZIJN vrouw aan wegens diefstal, maar blijft in haar geloven